

ham paa en Maade, som er saa fuldstændig skandaløs, at man kan sige, at det er et Slag i Ansigtet paa Forfatteren.

Jeg kan derfor fuldstændig slutte mig til, hvad der blev skrevet i en Artikel i „Nationaltidende“ for 25. Maj i en Slags Kronik om Skuespiller Johannes Poulsen, hvor Forfatteren Svend Leopold taler om, hvorledes Johannes Poulsen er blevet det kongelige Teater en dyr Mand, idet han gør opmærksom paa, at Johannes Poulsen har bevirket, at Teatrets aarhundredgamle Tradition har faaet en Rift, uden at der samtidig er skabt frugtbar Jordbund for nye Spirer. Han blev „Sensationen indenfor Teatrets Verden“. Jagten efter Sensation blev efterhaanden vildere og vildere hos ham; som Skuespiller mærkedes det først og fremmest, indtil det til sidst er saadan, at Publikum er blevet ganske forvirret ved denne Maade at spille paa og forveksler Genialitet med Grimace.

Men værre var det, naar Johannes Poulsen optraadte som Sceneinstruktør, saadan som han har gjort det, under Indflydelse navnlig af den fremmede „Scenefør-dærver“, som Svend Leopold kalder Max Reinhardt. Og jeg kan give Svend Leopold Ret i, at hele det Arbejde, og den Maade, hvorpaa det drives frem, minder i høj Grad om den Dekadence, som Ludvig den Anden af Bayern var Udtryk for. Hele denne Higen efter Sensation og Knaldeffekter er Dekadence, og navnlig da det sidste er kommet til, som Leopold gør opmærksom paa, at man tog alle Elektricitetens Knaldeffekter i Brug, Lys fra Projektører, Rundhorizonte, Trapper og Masseoptrin, „saaledes at vor egen Adam Oehlenschlägers romantiske Aladdinstrofer lød som fjerne Toner fra Poesiens sunkne Land“.

Dette er efter min Mening et fuldstændig rigtigt Udtryk for det, som vi har staaet overfor, siden Johannes Poulsen har faaet den uhyre store Indflydelse paa Iscenesættelsen. Jeg giver Svend Leopold ganske Ret i, at Poesien sank dybere og dybere, eftersom Similipoesien bredte sig, og til sidst uddøde ogsaa Respekten for Ordets Kunst. Jeg har tidligere omtalt her, hvordan den Maade, hvorpaa Ordets Kunst varetages, f. Eks. netop i høj Grad af Johannes Poulsen, har bidraget til at gøre det kongelige Teater fjernt fra det Maal og det Krav, man maa stille til det med Hensyn til dets kunstneriske Indflydelse.

Og saa omtaler Svend Leopold ganske særlig den Virkning af hele denne kunstneriske Opfattelse, som kom saa stærkt frem, den Gang Englænderen Craig iscenesætte

Henrik Ibsen paa denne mærkelige Maade. Og jeg kan endda føje til, at det er mig bekendt, at der var paa det kongelige Teater allerede en Iscenesættelse eller Indstudering, der laa rede; man havde anskaffet alt dertil, saaledes at det altsaa blev en dobbelt Udgift, der her var Tale om. Og saa forsøgte man endda at gaa en Mellemvej, saa der egentlig er Tale om tre forskellige Faser ved Iscenesættelsen af dette Stykke, hvor der er spildt saa uhyre meget Arbejde og saa mange Penge for til sidst at bringe dette efter min Mening ganske skandaløse Resultat med disse Kasser og alt det Bras, der var stillet op, og denne Iscenesættelse, som gjorde, at man til sidst troede, at man var i Sibirien eller et andet Sted i Asien eller langt inde i Rusland; der var ingen, der drømte eller kunde drømme om, at man skulde befinde sig oppe i Norge, ligesom hele Digtningens Stemning forsvandt under denne Iscenesættelse.

Jeg mener altsaa, at det er det kongelige Teaters Pligt ogsaa at tage dette Spørgsmaal op og hurtigst muligt sørge for, at der med Hensyn til Iscenesættelsen sker en Forandring i Teatrets nuværende Fremgangsmaade.

Endvidere mener jeg, at der, naar man taler om Sparsommelighed paa den Maade, som den højtærede Minister gør det, er et Omraade, som man burde overveje. Det er om det er Sparsommelighed, at hvert Øjeblik de Kunstnere, som er engageret, midt i Sæsonen rejser paa Orlov, og det endda paa en saadan Maade, at det kongelige Teater, som det er hændt ved enkelte Forestillinger, ikke kan udfylde Aftenen, saaledes at man har budt de faa Mennesker, der sad paa Gulvet og de stakkels Abonnenter, en halv Forestilling for den høje Pris, de havde betalt for deres Billet. Hvorfor? Fordi man stod uden de Skuespillere, man skulde bruge til at opføre noget, fordi de naturligvis var paa Orlov. Dette er ikke noget nyt, og jeg skal ikke bebrejde den nuværende Direktør noget i den Anledning; men jeg gør kun opmærksom paa, at her er en Styrelsesmaade, som det kongelige Teater virkelig maa ændre.

Og saa kommer vi til det Punkt, som jeg ganske særlig maa pege paa, naar man faar den forbausende Oplysning fra den højtærede Ministers Side, at der drives en sund Økonomi, og at man altsaa er kommet ind paa et Sparsommelighedens System ved det kongelige Teater. Det forekommer mig rigtignok, at naar man arbejder med den Slags Gager, som det kongelige Teater arbejder med i Øjeblikket, skal man ikke tale om Sparsommelighed; og det forekom-